VEĽKONOČNÉ ČÍSLO

„Nech sa vám srdce nestrachuje! Verte v Boha a verte vo mňa!“ *Ján 14, 1*

PATMOS

ČASOPIS CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV NA SLOVENSKU PREŠOV
APRÍL 2022 /// ROČNÍK 27 /// ČÍSLO 01

ROZHOVOR 04
Karolína & Wilfredo

UTEČENECKÁ KRÍZA 10
Správa zo slovenského „frontu“

MISIA 14
Konferencia - *Misia na Níle 2022*

MILÍ ČITATELIA,

vstúpili sme do novej doby, ktorá priniesla stratu elementárnych istôt. Obava a strach sa stali naším každodenným spoločníkom. ALE Ježiš je ten istý – včera, dnes i naveky. Ten istý Boh, ktorému v mnohých biblických príbehoch nič nebolo nemožné, je dnes s nami. Práve teraz počas veľkonočných sviatkov si pripomíname, že On je Víťaz aj nad nepokojom, starosťami a úzkosťou.

Aj toto číslo nášho zborového časopisu je venované tomu, čo poslednú dobu najviac získava našu pozornosť a zamestnáva našu myseľ – vojne. Ale chceme sa pozrieť na to dobré, čo nám Pán Boh cez to ponúka... Dáva nám priestor na službu, otvára nové možnosti ako byť Jeho predĺženou rukou a popri tom nás formuje. Ťahá nás viac do modlitieb a čo navyše, úplne si uvedomujeme našu závislosť na Ňom a na veciach, ktoré majú večnú hodnotu. Prehlbuje sa naša viera a dôvera, že je s Nami nech sa vôkol nás deje čokoľvek – či zúriaca pandémia alebo život ohrozujúca vojna.

Veríme, že aj toto číslo Vám prinesie nové poznatky, že Vás osloví a občerství skrze rôznorodosť príspevkov. Celá redakčná rada Vám prajeme požehnanú Veľkú noc, kedy si ešte viac uvedomujeme silu a veľkosť Kristovho víťazstva. Nech sa tak stane aj vo svete!

Redakcia časopisu Patmos

ČASOPIS PATMOS

Vydáva: *Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku, Prešov*
Redakčný kruh: *Ondrej Koč, Martin Chalupka, Katarína Kendická, Zuzana Martausová, Jana Pramníková*
Grafická úprava: *Peter Gál*
Redakcia a administrácia:
Ev. a. v. farský úrad v Prešove, Svätoplukova 11.

Registračné číslo: OÚ-X1/27/95

Ďakujeme Vám za Vaše príspevky, modlitby, finančnú pomoc a ochotu. Dobrovoľné dary, ofery a cirkevný príspevok pre cirkevný zbor môžete posielať na číslo účtu:
IBAN: SK91 0900 0000 0000 9628 9004

Výška cirkevného príspevku v CZ ECAV Prešov na rok je **30€** *za dospelého člena cirkevného zboru a* **20€** *za člena cirkevného zboru do konfirmácie. Pri platení cez účet uveďte do správy pre prijímateľa meno, priezvisko a adresu.*

Použité foto a ilustrácie: Unsplash | Storyset

TLAČOVÝ FOND | DECEMBER '21- FEBRUÁR '22

Všetky uvedené sumy sú v €:

Adamová Ľudmila 10; Barňak Ján 10; Barnová Eva 20; Bujnovská Darina 10; Čarná Marta 10; Ferencová Helena 15; Gajdošová Božena 10; Harbáčová Margita 20; Horenská Anna 20; Chovanová Mária 30; Ivanová Anna, Mgr. 20; Jadušová Anna 10; Jeremiáš Andrej 10; Kaňuchová Taťána 30; Kobyľan Ján 10; Kobyľan Jaroslav 5; Kuchárová Viera 20; Kuropčáková Mária 10; Lipková Božena 10; Lorinc Vladimír 15; Macej Štefan 20; Medňanský Karol 10; Nemcová Emília 20; Oravcová Dana 20; Pacindová Mária 20; Petrová Justína 10; Poloha Miloš 30; Priputenová Slávka 15; Reptišová Dagmar, MUDr. 20; Richterová Danka 15; Sabolová Anna 20; Sepešiová Oľga 10; Sykorová Mária 10; Vargová Paulína 10; Vargová Renáta 10; Vrabeľ Michal 20;

Pre pohodlnejšiu platbu načítajte tento QR kód **mobilnou bankovou aplikáciou**:

PAY by square

ZAMYSLENIE

Živý *medzi* mŕtvymi

V Španielsku vyšla po skončení 2. svetovej vojne kniha s názvom „Mŕtvy s mojím menom“. Autor v nej rozpráva svoj príbeh z vojny. O tom, ako sa dostal do nacistického koncentračného tábora a o tom, ako bol zachránený. Spomína, ako v jedno ráno počul nemeckých dôstojníkov pri dozorcoch vysloviť svoje meno. Meno Chávez. Bol presvedčený, že jeho život sa chýli ku koncu. Ak totiž nemeckí dôstojníci v tábore zisťovali identitu určitého človeka, nebolo to z dôvodu, že ho chcú prepustiť, ale zlikvidovať. Jeden zo strážnikov mu povedal, že na druhý deň sa chystá poprava viacerých politicky nepohodlných osôb v tábore. Okrem iných aj jeho. V strachu a v očakávaní najhoršieho čakal nový deň. Na druhý deň sa však nič neudialo. Iba jedného mŕtveho vyniesli z ich miestnosti. V ten deň mu strážnik, s ktorým sa už bližšie poznal, všetko vysvetlil. Svojim nadriadeným totiž povedal, že muž s menom Chavéz cez noc podľahol chorobe a zomrel. Mŕtveho už netreba usmrtiť. Strážnik, aby Chavéza zachránil, dal jeho identitu mužovi, ktorý zomieral. Zachránený muž žil v koncentračnom tábore s menom toho mŕtveho muža a takýmto spôsobom bol zachránený. Tento príbeh rozpráva vo svojej knihe: „Mŕtvy s mojím menom“

„Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi?“

Lukáš 24, 5b

Mŕtvy s mojím menom. Takto by sme by sme mohli nazvať udalosť, ktorá sa odohrala počas Veľkého Piatku. Ukrižovaný Ježiš Kristus – On je tým mŕtvym s naším menom a našou hriešnou identitou. Keď šiel na Golgotu, na Neho Pán Boh pripol naše meno aj s našou hriešnou podstatou. Za nás, za mňa a za teba si to odniesol Kristus, keď zomrel na kríži. Tam sa to však neskončilo. Tešíme sa z toho, že tento mŕtvy vstal a žije. Tým je zavŕšená naša spása. Náš prechod zo smrti do života. Pán Ježiš zomrel za nás, aby sme mohli žiť. To by však nebolo možné, ak by zostal v hrobe. Ak by bol mŕtvy. My sa naopak o Ježišovi dozvedáme, že žije. Anjeli pri Jeho hrobe sa pýtajú: Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi? (L 24,5b). Táto otázka je absurdná. Anjeli ňou chceli vyjadriť, že je zbytočné hľadať Ježiša v hrobe. Pretože tento hrob už viac nie je hrobom, ale naopak, stal sa miestom prebudenia, nového života. Tým hrobom je paradoxne svet, v ktorom žijeme. Táto anjelská otázka nám odhaľuje, kto je živý a kto je mŕtvy. Ježiš je živý a my sme mŕtvi. Ježiš je prvý, ktorý je prebudený ku skutočnému životu, do novej duchovnej existencie. On chce vzkriesiť aj nás. Lebo podľa zvesti anjelov sme mŕtvi. Ako je to možné? Veď predsa naše srdce bije, mozog funguje, svaly sa hýbu. Neležíme v truhle na márach, ale žijeme. Človek môže žiť, môže byť zdravý, všetko môže v jeho živote fungovať perfektne, a predsa môže byť mŕtvy, bez života. To je vtedy, ak mu chýba spoločenstvo so Vzkrieseným. Ak je bez Krista, potom je mŕtvy. Leží v duchovnom hrobe, zavalený kameňom nevery, či ľahostajnosti. Lebo moc hriechu usmrcuje. Tam, kde je hriech, tam nemôže byť skutočný život. Byť mŕtvy znamená nežiť s tým, ktorý je živý. Prerušiť s Ním kontakt. Duchovne mŕtvy nepozná skutočnú radosť, ani pravý pokoj. Duchovne mŕtvy človek netúži po spoločenstve, po modlitbe, po Božom Slove. Duchovne mŕtvy človek ide v ústrety večnej smrti. Duchovne mŕtvy človek potrebuje vzkriesenie. A túto moc nemá nikto, len Pán Ježiš. On kriesil telesne mŕtvych ľudí, ale aj duchovne mŕtvych. Keď počujeme o sile vzkriesenia, aj nás to povzbudzuje. Aj my môžeme vstať. Kristus vstal z mŕtvych a my môžeme byť vzkriesení spolu s Ním. Chce nás vzkriesiť z nečinnosti, letargie, či pasivity.

Pán Ježiš za mňa položil život a bol mŕtvy namiesto mňa na Golgote. Bol mŕtvy namiesto mňa. Bol mŕtvy s mojím menom. Tak to vyjadruje aj príbeh spomínaný v úvode. Názov knihy, kde je opísaná záchrana skrze mŕtveho, by sme však mohli pozmeniť takto: Živý s mojím menom. Pán Ježiš vstal z mŕtvych. Urobil to preto, aby aj mňa vzkriesil. Je živý s mojím menom. Chce, aby som sa prebudil k novému životu. Chce, aby som aj ja skutočne žil.

Martin Chalupka,
zborový farár

ROZHOVOR

Karolína & Wilfredo

Súčasťou nášho zboru je aj sympatický mladý pár Karolína a Wilfredo Sagastumeovci. Ako sa k nám dostali, ako sa tu cítia, kde slúžia a čím momentálne prechádzajú, nám prezradili v rozhovore.

Už na prvý pohľad vidíme vo Wilfredovi kúsok exotiky. Odkiaľ teda pochádzaš?

Wilfredo: Moji rodičia sú z Hondurasu, ktorý sa nachádza v strednej Amerike, avšak ja som sa narodil na Floride, kde sme boli do mojich 7 rokov. Následne sme sa presťahovali do Georgie, kde som býval až do roku 2020. Vyrastal som teda v bilingválnej rodine, ale väčšinu času som rozprával najmä po anglicky. Vzhľadom na to, že som v Severnej Amerike prežil celý svoj život, beriem sa za kvázi "typického Američana."

Ameriku a Slovensko delí niekoľko tisíc kilometrov. Ako ste sa vlastne spolu stretli?

Karolína: Prvýkrát sme sa stretli na prešovskom KECY Campe v roku 2018. Ja som bola jednou z vedúcich na campe, kde Wilfredo prišiel slúžiť so svojím zborom po prvýkrát. Po tábore som dostala príležitosť ísť s "našimi" Američanmi späť do Ameriky a slúžiť po celé leto v ich zbore ako "stážista". Strávili sme teda s Wilfredom spolu v službe celé leto a deň predtým, než som odišla sa ma opýtal, či by som s ním chcela začať chodiť. Jeho načasovanie bolo ako vidíte perfektné :D

Tešíme sa teda, že ste po Vašej svadbe „zakotvili" práve v našom zbore. V ktorej oblasti momentálne slúžite?

Karolína: Momentálne obaja slúžime v konfirmandskom tíme a KECY tíme. Povedali sme si však, že napriek tomu, že nevieme, ako dlho na Slovensku ostaneme, budeme prítomní tam, kde sme. Preto sa snažíme byť súčasťou viacerých zborových aktivít. Radi investujeme čas a energiu do rozvíjania vzťahov, i keď nie vždy sa na to naskytne toľko priestoru, ako by sme si predstavovali.

Nové miesto, noví ľudia, nový jazyk... Aké boli, Wilfredo, Tvoje prvé dni a zvykanie si na Slovensko?

Wilfredo: Celkom divné, lebo som bol v karanténe. Je to trochu dlhší a chaotický príbeh. A bolo to celkom pomalé, mal som veľa času na reflexiu, pretože som nemohol ešte pracovať. Mal som pred sebou veľa dní, kedy som nemusel nič robiť. Ale veľmi mi pomohlo, že Karolínina rodina ma privítala do rodiny a starali sa o mňa. Bol som trochu frustrovaný zo slovenského systému, pretože som mal zlú skúsenosť s cudzineckou políciou. Ten proces bol veľmi dlhý a komplikovaný. Ale som veľmi rád, že som už poznal viacero ľudí a mal som v Prešove dobrých kamarátov, s ktorými som aj prvé mesiace býval - s Kožlejovcami, ktorí naozaj spravili všetko preto, aby som sa cítil ako doma. Na zvyknutie mi bolo treba veľa času, hlavne kvôli jazyku a kultúre. Je to nové prostredie a noví ľudia. Stále si asi zvykám, ale veľmi mi pomohol dobrý

čas s kamarátmi a aj to, že som sa už naučil veľa po slovensky. V zime som bol aj na zimnom výlete a naozaj som sa tam cítil tak, že patrím do tohto spoločenstva. Mohol som pomáhať a byť súčasťou všetkého, čo sa dialo. Taktiež som vedel viac rozprávať po slovensky, takže som sa mohol viac spoznať s ľuďmi okolo mňa, ktorí chceli počúvať aj moju slovenčinu.

Tvoja slovenčina sa počúva veľmi dobre!

(pozn. red.: Wilfredove odpovede neprešli štylistickou úpravou, aby ste videli jeho úroveň slovenčiny, ktorá je po pár mesiacoch excelentná!)

Čo sa Ti na Slovensku najviac páči?

Wilfredo: Ako som už spomínal, veľmi sa mi páči jazyk - slovenčina. Myslím, že je veľmi krásny a melodický. Veľmi sa mi páči aj toto miesto (Prešov). Všetko je blízko, všade môžem chodiť. A tiež sa mi páči spoločenstvo, ktoré tu mám. Máme mládež, spoločenstvo muži mužom, a teraz aj modlitby. Páči sa mi, že môžem byť súčasťou spoločenstva a poznať ľudí, ktorí sú úplne iní, ale majú takú istú túžbu nasledovať a poznať Pána Boha viac. A taktiež sa mi veľmi páči moja slovenská rodina a babkine varenie.

Predpokladám, že ste si už vytvorili istú „rutinu". Čím poslednú dobu žijete?

Karolína: Poslednú dobu osobne žijem školou a prácou. Snažím sa momentálne ukončiť moje vysokoškolské vzdelanie, preto mi veľa času zaberá písanie diplomovej práce a učenie angličtiny. Musím však povedať, že ma Pán Boh v tomto období učí ako "každú myšlienku podrobovať v poslušnosti Kristovi." (2 Kor 10:5) A taktiež ma učí to, že je vo všetkom prítomný, nie len v mojej rannej polhodinke v Písme. Môžem robiť VŠETKY veci na Jeho slávu a z toho sa teším.

Wilfredo: V poslednej dobe sa veľmi teším, že mám také nové vzťahy, kamarátstva. Mám skupinku Muži mužom, mládež, kolegov v práci a som taký vďačný za to. Cítim sa oveľa viac tak, že som si našiel svoje miesto, nový domov. A v poslednej dobe sa tiež cítim viac tak, že by som mal niečo v živote zmeniť. Rozmýšľam viac nad tým, čo to znamená kráčať s Kristom, pozerám sa na moje komfortné rutiny a rozmýšľam nad veršom z listu Galatským "lebo ja som skrze zákon umrel zákonu, aby som žil Bohu. Spolu s Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A nakoľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa." A pýtam sa sám seba, či môj život vyzerá tak, ako to, čomu verím. Že Ježiš žije vo mne.

Čo radi robievate vo voľnom čase?

Karolína: Ja veľmi rada trávim čas s ľuďmi, rozprávaním sa, hraním hier a športovaním. Ale na druhej strane je pre mňa na nezaplatenie aj čas, kedy si môžem sama pustiť chvály alebo inú hudbu, a len tak rozmýšľať, spievať si, či sama v obývačke tancovať.

Wilfredo: Rád počúvam taký podcast "Bible Project"

Wilfredo *Osobné svedectvo*

Ja som vyrastal v kresťanskej rodine, tak som počul veľa o tom, čo je pravdou. Ale bolo to iba v mojej hlave, i keď niekedy to malo dosah aj na môj život. A tak keď som bol starší (stredoškolák a vysokoškolák), napriek tomu, že som "kresťanstvo" mal v hlave a chodil som v nedeľu do kostola, môj život inak veľmi kresťansky nevyzeral. Ježiš neovplyvnil môj každodenný život. Snažil som sa sám uspokojiť v iných veciach v živote, nájsť si v niečom hodnotu, ale nakoniec ma to všetko len zranilo a ostal som prázdnym. Dlho som žil taký nespokojný život, kedy som vo svojom vnútri vedel, že niečo nie je v poriadku. A po nejakom čase ťažkostí, ktoré som kvôli mojim rozhodnutiam zažil, som začal uvažovať nad tým, ako zmeniť svoj život. Ako môj život vyzerá a po čom naozaj v živote túžim. Pamätám si, že som v jeden večer sám v izbe spravil rozhodnutie, že naozaj chcem nasledovať Pána Ježiša.

Avšak to rozhodnutie bolo dlhým procesom zmien v mojom živote, kedy som si viac a viac uvedomil, čo znamená poznať Pána Boha. Po nejakom čase som si začal uvedomovať, že to je to, čo mi prináša naozajstnú spokojnosť a naplnenie mojich túžob v živote. V tomto období som sa začal stretávať s mojím susedom Bryanom, ktorý bol pastorom. Začal som s jeho rodinou tráviť veľa času, navštevovať biblické stretnutia v

Bryanovom dome a nakoniec aj pomáhať v zbore s mládežou. Pri mládežníckej službe som si uvedomil, že chcem naozaj pomôcť mladým ľuďom v tom, aby videli, kde čaká na nich uspokojenie a pravé naplnenie v živote. Tak som sa stal súčasťou spoločenstva, kde som mohol ďalej rásť v poznaní Pána Boha. S týmto spoločenstvom som potom aj v roku 2018 prvýkrát prišiel na KECY camp v Prešove.

"Ty mi dáš poznať cestu života; pred Tvojou tvárou je sýtosť radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť." Ž 16:11

Karolína *Osobné svedectvo*

Ja som vyrastala vo veľmi tradičnej kresťanskej rodine. Avšak do kostola sme chodili výlučne len počas "veľkých" sviatkov. Pamätám si, že som strávila v kostole veľa hodín prázdneho počúvania z môjho vtedajšieho pohľadu stále rovnakých kázní. V kostole som videla Ježiša na kríži a myslela som si, že to je jediné miesto, kde môže byť. Cirkev som vnímala ako skupinu ľudí, ktorí sa snažia robiť dobré skutky, odrecitovať presné formulky, aby potom raz mohli byť v nebi.

Môj pohľad na kresťanstvo a Pána Boha ako takého zmenil KECY tábor v roku 2014. I keď som vôbec nerozumela tomu, prečo rozprávame o biblických príbehoch, moje srdce si získali ľudia z tímu, ktorí ma bezpodmienečne prijali a zaujímali sa o mňa. Na tábore som videla vzťahy, ktoré som doposiaľ v mojom živote nezažila. Lákalo ma to. Chcela som to zažiť tiež, byť toho súčasťou, vedieť viac.. Večer, keď sa zdieľalo evanjelium, som po prvýkrát poriadne počúvala večernú tému (chvála Pánu Bohu!!) a neskôr v ten istý večer som dostala výzvu rozhodnúť sa pre Pána Ježiša. Rozhodla som sa povedať Bohu "áno" a pamätám si, že do mňa vstúpila veľká dávka radosti.

Moja cesta po tábore viedla na mládež, kde ma "udržali" opäť ľudia, ktorí sa o mňa zaujímali. Začala som chodiť na skupinku, iné výlety a rok po roku som sa si brala môj vzťah s Pánom Bohom viac a viac "za svoje." Teraz naozaj vidím, že spoznávanie Pána Boha, ako aj hocijakej inej osoby, má svoj čas. A teším sa z toho, že som naozaj ešte len na začiatku tohto obrovského poznania a intimity s Pánom Bohom.

a tiež som rád sám v tichu. Mám aj rád pozerať rôzne filmy a hrať športy s kamarátmi. Teraz ma celkom baví basketbal. A tiež sa niekedy rád sám prejdem po Hlavnej ulici v Prešove. A niekedy len rád trávim čas s mojou manželkou.

Čo spolu plánujete do budúcna?

Karolína: Úprimne povedané, ani jeden z nás nemá rád plánovanie. Nemáme teda "veľké plány" do budúcnosti... Snažíme sa byť otvorení viacerým možnostiam a modlíme sa za to, aby sme vedeli rozoznať, kam by sme mali ísť, či naopak kde ostať.. Nie je však pre nás až tak podstatné, kde presne sme a budeme, ale skôr prečo tam sme a čo na danom mieste máme robiť.

Ďakujeme za Vašu otvorenosť a ochotu podeliť sa s nami. Skúsme na záver povzbudiť našich čitateľov. Aký je Váš obľúbený verš?

Wilfredo: Nemám najviac obľúbený verš, ale pri tejto otázke rozmýšľam nad veršom z knihy Genezis, kapitola 50 a verš 20 o tom, ako si Pán Boh akúkoľvek okolnosť a akéhokoľvek človeka môže použiť na niečo dobré, zamýšľané Ním. "Vy ste, pravda, zamýšľali proti mne zlé, ale Boh to obrátil na dobré, aby tak učinil, čo je dnes zjavné: totiž, aby mnohých ľudí zachoval nažive."

Karolína: Mne ako prvé na myseľ prišiel verš z listu Filipanom, kapitoly prvej a verš 21. Pavol píše: "Lebo mne žiť je: Kristus, a umrieť: zisk." Veľmi by som chcela, aby pre mňa životom bol naozaj len Kristus. Nezáleží na tom, akú činnosť robím alebo akým spôsobom ju vykonávam... Záleží na tom, aby môj život ukazoval na Krista a na to, že môj príbeh je súčasťou oveľa väčšieho príbehu, v ktorom som ja len malým zrnom.

Ďakujeme veľmi pekne za rozhovor, nech Vás Pán Boh žehná a používa v službe pre Neho!

Zuzana Martausová

RELEVANT N.O.

Pomoc tým, ktorí to potrebujú

Aj u nás v Relevante prežívame súčasnú situáciu na Ukrajine a dá sa povedať, že celkom prakticky. Prvé chvíle po vypuknutí vojny sa v každom jednom z nás objavili rôznorodé emócie od obáv, smútku, rozčarovania až po odhodlanie pomôcť, kde a ako sa bude dať. Toto odhodlanie nás najskôr viedlo na hranice s Ukrajinou do Vyšného Nemeckého, kde sme strávili jednu noc v stane Evanjelickej diakonie ako dobrovoľníci. Priamo tam sme zobrali do auta rodinku, ktorú sme viezli do Janoškovho domu, kde sa im poskytlo útočisko na potrebný čas, kým sa rozhodnú, čo ďalej (naša 9-miestna dodávka slúži podľa potreby a podľa našich možností naďalej na transport utečencov aj vďaka ochotným šoférom z Rodinného spoločenstva.) Sme vďační za túto skúsenosť, pretože sme mali aspoň na chvíľočku pocit, že sme súčasťou životov ľudí, ktorí tam prichádzali. Sme pripravení tam ísť znova. Všetci sme tú noc prežili vo svojom vnútri po „svojom“, pretože sa bolo treba vysporiadať s príbehmi utečencov, ktoré sme mali možnosť počuť, s tým, čo sme videli v ich očiach a s vlastnou únavou. Pre nás všetkých to bola silná skúsenosť.

Onedlho sa nám naskytla príležitosť poslúžiť aj priestormi Café Relevant, kde denne prichádzajú ľudia z Ukrajiny v obednom čase, aby sa najedli a tiež si mohli vziať veci na pokrytie základných životných potrieb. Pomáhajú im v tom ukrajinskí dobrovoľníci organizovaní Spišskou katolíckou charitou. Organizujú sa tu kurzy slovenského jazyka, ale aj iné voľnočasové aktivity, ktoré prispievajú k lepšiemu vyrovnaniu sa so vzniknutou situáciou. Do humanitárneho skladu prispela hygienickými potrebami, spodnou bielizňou a inými vecami pre deti aj Slezská diakonia, za čo im patrí veľká vďaka.

V priestoroch zborového domu Patmos (na 3. poschodí) má Spišská katolícka charita zriadenú kanceláriu prvého kontaktu, kde títo ľudia môžu prijať poradenstvo od sociálnych pracovníkov ukrajinského pôvodu pri riešení vzniknutej situácie (denne od 8:00 do 15:00). Ak poznáte ľudí z Ukrajiny, ktorí takúto službu potrebujú, posuňte im prosím túto informáciu.

Skrze toto poradenstvo sa dostala do nášho Domova na polceste „Hniezdo“ Lina, ktorá tiež musela opustiť svoj domov. V septembri bude mať 18 rokov a ešte stále je v procese získavania statusu odídenca. Je to veľmi milé a skromné dievča. Jej priateľ študuje tu v Prešove na TUKE a ona tam plánuje začať tiež od septembra tohto roka. Teraz je pre ňu veľkou výzvou naučiť sa komunikovať v slovenčine a chcela by si nájsť aj prácu, aby bola finančne nezávislá, čo však chvíľu potrvá. Preto chceme osloviť aj Vás, ak by ste potrebovali s niečím pomôcť vo svojej domácnosti alebo viete o brigáde, ktorú by mohla robiť, budeme veľmi radi, ak nás budete kontaktovať. Možno nájde uplatnenie aj v kaviarni, aj tu stále hľadáme človeka, ktorý by bol schopný a ochotný viesť kaviareň aj s kuchyňou.

Koncom marca sme hosťovali medzinárodné pracovné stretnutie organizované organizáciou Interdiac, kde sme spolu so zástupcami ôsmich krajín pripravovali školiaci program pre pracovníkov s mládežou v ohrození. Do tohto vzdelávacieho programu, ktorý bude trvať 18 mesiacov, je možné sa zapojiť do konca mesiaca (máme jedno voľné miesto pre účastníka zo SR). Program je celý v angličtine a prvé vzdelávanie sa uskutoční 23. – 27. mája v hlavnom meste Fínska – Helsinkách (pre viac informácii kontaktujte Mareka Ilenina).

Zároveň pri tom všetkom nechceme zabúdať na ľudí, ktorým pomáhame dlhodobo. A veci, o ktorých píšeme, sú organizované popri bežnom chode organizácie. Ďakujeme za každú modlitebnú aj materiálnu podporu, ako aj 2% z dane. Prajeme požehnané prežitie veľkonočných sviatkov.

Tím Relevant n.o.

SPOLOČENSTVO

Služby Božie včera a dnes *(2. časť)*

Pokračujeme v našom seriáli o histórii Služieb Božích. Dnes si chceme všimnúť vývoj Služieb Božích do reformácie. Ako sme už uviedli v predchádzajúcom článku, cirkev začala svoju bohoslužbu chápať ako obeť preukázanú Bohu, ako nekrvavé opakovanie Kristovej obete na Golgote. Takto sa pomaly vytráca základná myšlienka evanjelia, že Pán Boh sa priblížil k človeku a obetoval sa za nás v Pánovi Ježišovi Kristovi. V prvom rade On slúži nám a potom až my Jemu. Skôr sa čoraz intenzívnejšie presadzovala myšlienka, že kresťania sa svojimi bohoslužbami približujú k Bohu, aby si Ho naklonili. Neblahé účinky takéhoto rozmýšľania sa prejavili najmä v rímskej omši.

Omša má v dejinách západnej cirkvi dlhú a zložitú históriu. Pomenovanie omša (missa) dostala z prepúšťacej formuly: „Ite missa est.“, ktorá znela pri odchode katechumenov (tých, ktorí sa pripravovali na krst) z bohoslužieb. Rímsky typ omše bol hotový v dobe pápeža Gregora I. (6. stor.), aj keď v ňom nastali isté zmeny. Jednotný a všeobecne záväzný poriadok omše bol ustálený až v 16. storočí po Tridentskom koncile. Rímsky omšový poriadok delí omšu na dve hlavné časti, ktoré zodpovedajú pôvodnému deleniu bohoslužieb na dve časti: prvá časť pre všetkých veriacich (pokrstených a tých, ktorí sa pripravovali na krst) a druhá časť iba pre pokrstených veriacich. Prvá časť omše má v centre Božie Slovo, druhá časť omše je eucharistická, je obetnou časťou omše.

Nemá zmysel sa do hĺbky venovať celému poriadku rímskej stredovekej omše, ktorý bol veľmi komplikovaný. Je však dôležité povedať, že sa do jej štruktúry dostali časti, ktoré sú odvodené z Biblie. Jej úvodná časť vyjadruje, že človek prichádza pred Boha ako hriešnik, ktorý prosí o zmilovanie. Volá spolu s publikánom: Kyrie eleison! – Pane, zmiluj sa! Na to dostáva Božiu odpoveď v podobe anjelského spevu: Sláva na výsostiach Bohu… (Glória). Tento spev pripomína, že Pán Boh sa zmiloval nad človekom a prišiel v Pánovi Ježišovi do sveta, aby nás zachránil. Potom nasledujú čítania z Božieho Slova, na ktoré ľud odpovedal Krédom – vyznaním viery. Po ňom už nasledovala obetná časť omše, teda nekrvavé obetovanie Krista na oltári. Aj tu nachádzame viaceré vzácne biblické pravdy, napr. spev: Svätý, svätý, svätý… (Sanctus), ktorý nachádzame u proroka Izaiáša (Iz 6,3), alebo aj vzácne vyznanie Jána Krstiteľa o Pánovi Ježišovi Kristovi: Baránok Boží, ktorý snímaš hriech sveta… (Agnus Dei). Toto všetko však žiaľ nemohlo vyvážiť tú skutočnosť, že do kresťanskej bohoslužby sa dostali cudzie prvky, ktoré boli už spomínané aj vyššie. Najmä to, že bohoslužba sa stala ľudským činom, skutkom na ovplyvňovanie Pána Boha.

Najväčším problémom bolo to, že postupne z poriadku omše vypadla kázeň. Tá mohla byť prednesená, ale aj nemusela. Tým, že zvesť Božieho Slova bola z omše odstránená, alebo bola ponechaná iba ako možnosť, tým bol odstránený zo stavby kresťanskej bohoslužby jeden zo základných kameňov. V stredovekej omši sa stretávame s bozkávaním oltára, klaňaním kňaza aj ľudu, používaním kadidla, zvončekov, pozdvihovaním oblátky a rôznymi inými vizuálnymi „efektami“. To všetko bolo navonok krásne a tajomné zároveň, ale neprinášalo poslucháčom to, čo naozaj potrebovali – počuť jasné Božie Slovo. Omša sa stávala viac nezrozumiteľným tajomstvom, duchovným divadlom, ako zrozumiteľným zvestovaním evanjelia, ktoré poslucháčov buduje a vedie k spáse. Kňaz nebol zvestovateľom evanjelia, ale obetníkom, ktorý obetuje Bohu Kristovo telo a krv za živých aj mŕtvych.

Problémom bolo aj to, že veriaci sa stali len pasívnymi divákmi obete, ktorá sa v ich mene a za nich prináša. Bolo síce povinnosťou v nedeľu a prikázaný sviatok zúčastňovať sa na celej omši, ale bola to účasť len pasívna. Mnohí zo zúčastnených nerozumeli podstate omše a tak sa povery šírili viac ako pravá viera postavená na Božom Slove. Pasivitu veriacich zväčšovalo aj to, že omše sa slúžili v latinskej reči. Teda v reči, ktorej väčšina jednoduchých ľudí vôbec nerozumela. Dokonca bolo zakázané používať ľudový jazyk pri omši.

Omša ako opakovanie Kristovej obete, chýbajúca kázeň Božieho Slova, pasivita ľudu, či používanie latinského jazyka. To všetko priniesla rímska omša v stredoveku. Všetky tieto odchýlky od biblického učenia a chápania pravej kresťanskej bohoslužby našli svoj odraz v reformácii, ktorej sa budeme venovať v ďalšej časti našej „minisérie“ o Službách Božích.

Martin Chalupka

SVEDECTVO

Dobrovoľnícka služba na hraniciach

Do 12-tich hodín na ukrajinskej hranici sa vmestilo obrovské množstvo emócií a zážitkov. Je to miesto plné zúfalstva, strachu, bolesti a strát, ale zároveň aj miesto, kde sa koncentrovala spolupatričnosť, dobro, pomoc a porozumenie v neobvyklej miere.

S manželom sme sa rozhodli ísť ako dobrovoľníci do Vyšného Nemeckého, kde sa na pomoci utečencom z Ukrajiny podieľa aj naša cirkev. A rozhodli sme sa vziať so sebou aj našich synov. Reakcie okolia boli rôzne – od viet typu: „môže to byť zaujímavé vidieť to tam na vlastné oči“ až po nesúhlas s tým, aby s nami išli aj synovia, lebo pre mladého človeka to môže byť ťažký zážitok až trauma. Pre nás samých to nebolo jednoduché rozhodnutie, ale nie sú to už deti (majú 15 a 17 rokov) a ísť s nami bola ich iniciatíva, tak sme išli.

K hranici sme prichádzali s celou škálou pocitov, medzi ktorými bol strach (keďže hranica je blízko Užhorodu, ktorý už bol spomínaný v súvislosti s možnosťou bombardovania), ale aj s odhodlaním, že chceme pomôcť, ako to len budeme vedieť.

Službu na hranici tvorilo množstvo malých príbehov, ktoré máme do dnešného dňa pred očami a aj v srdciach. Mamky s vyplakanými očami a mĺkve deti, ktoré si v jednom kufri nesú zbalený celý svoj doterajší život, žena so zraneným okom pri úteku, prvé lekárske ošetrenie sa jej dostalo až od záchranára na hranici, zaprášené autá s nápisom „deti“ v ukrajinskom jazyku na zadnom skle, v ktorých sedia ľudia bez akejkoľvek batožiny, jedla, osobných vecí, vystrašení dôchodcovia so slzami v očiach… – už to viac nie sú anonymní ľudia zo správ, ale konkrétne tváre a osudy, ktoré sa na moment stretli s tým mojím.

Bolo to nezabudnuteľných 12 hodín. Nebola to ani „atrakcia“, na ktorú sa oplatí ísť pozrieť, ale nebola to ani traumatická skúsenosť. Tešili sme sa zo spoločnej služby s našimi synmi - pomáhali ako zrelí chlapi, iniciatívne, ochotne, súcitne, bez nároku na oddych. Vidím hlboký zmysel v tom, aby okrem komfortu, dostatku a pohodlia, v ktorom žijú, bol na tých pár hodín súčasťou ich životov aj kus žiaľu, strachu a reálneho utrpenia a aby boli schopní v takej situácii prakticky pomôcť.

Odchádzali sme s pocitom, že tam nechávame nedokončenú prácu a že sa určite ešte chceme vrátiť.

Pozývam do tejto dobrovoľníckej služby na hraniciach aj vás – buďte na chvíľu prívetivou tvárou a ochotnými rukami, ktoré ukážu niekoľkým zúfalým ukrajinským ženám a vystrašeným dôchodcom, že sú v tejto cudzej krajine vítaní a nájdu tu pomoc.

Lenka Bačová

UTEČENECKÁ KRÍZA

Správa zo slovenského „frontu“,
alebo vojna – obrovskou výzvou pre ECAV na slovensku

Patrím do generácie tzv. Husákových detí. Moji rodičia, podobne ako ja, sa narodili už v čase mieru a o 1. či 2. svetovej vojne sme počuli len z rozprávania našich starých a prastarých rodičov a z historických filmov. Keďže som žil vo viacgeneračnej rodine, príbehy z vojny som mal z prvej ruky dobre napočúvané. Praprastarý otec zomrel v 1. svetovej vojne pri poľskom meste Przemyśl, starý otec bol kopať zákopy na Dukle a v jeho dome bývali nemeckí i ruskí vojaci, stará mamka zažila na vlastné oči vraždu ruského vojaka. Už len počúvať ich bolo strašné, nieto zažiť na vlastnej koži. Dodnes nám hrôzy svetových vojen pripomínajú vojnové cintoríny a pamätníky (na východe Slovenska je ich mnoho). Celé roky sme spomínali na svetové vojny a vraveli „Už nikdy viac.“ Ani v sne by mi nenapadlo, že budem opäť svedkom vojny (zatiaľ len lokálnej) hoci len cez svedectvá tých, ktorí ňou trpia – utečencov z Ukrajiny.

24. februára 2022 (po vyše 2-ročnom zápase s vážnou epidémiou COVID- 19) prišla ďalšia veľká skúška. Vzbĺkol oheň ďalšieho vojnového konfliktu na starom kontinente v Európe. Nebudem riešiť jeho politické pozadie, ktoré vyvoláva v našej spoločnosti, cirkvi a v rodinách tiež malé slovné „vojny“. Jedno je však isté, politické a mocenské záujmy sa nikdy nemajú riešiť silou zbraní, pri ktorých dochádza k obrovským škodám na majetku a v srdciach ľudí a predovšetkým k strate ľudských životov - vojakov, ako aj civilistov. Tu stále platia Ježišove slová: „Lebo všetci, ktorí berú meč, mečom zahynú“ (Mt 26, 52b).

Vojna mení všetko doteraz platné a zaužívané. Vojna píše tie najťažšie a najbizarnejšie ľudské príbehy. Vojna skúša a naplno ukazuje ľudské charaktery. Z jedných robí divoké a krvilačné zvery, ktoré strácajú všetky zábrany a ľudskosť. Z iných zase anjelov v ľudskom tele, ktorí prinášajú obrovské obete aj za cenu straty života.

Aj nás na Biskupskom úrade VD v Prešove správa o vypuknutí vojnového konfliktu za „humnami“ našej krajiny šokovala. Pochopili sme s bratom biskupom Petrom Mihočom hneď v ten deň, že vojna prinesie so sebou aj utečencov a postarať sa o nich bude veľkou výzvou aj pre našu cirkev. Okamžite som v ten deň obvolal všetky naše zborové, misijné a diakonické ubytovacie zariadenia vo VD ECAV s otázkou možnosti ubytovania ukrajinských utečencov. Bol som milo prekvapený, že väčšina ani na chvíľu nezaváhala a vyjadrila ochotu prijať ľudí bez domova. A začal sa pre nás, ako sa hovorí u nás na východe, „šaľeny dom“.

Už na 3. deň brat biskup vycestoval na hranicu s našim kolegom plk. Viktorom Sabom (generálnym duchovným Ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR), aby dohodli spoluprácu s kompetentnými. Ponúkli sme prepravu utečencov, ako aj ubytovanie a starostlivosť o nich aj samosprávnym krajom. A začali voziť utečencov – deň, noc.

Ja som vyštudoval Strednú priemyselnú školu dopravnú v Košiciach a nebyť Božieho povolania do farárskej služby, bol by som dnes výpravcom alebo náčelníkom železničnej stanice. Po 24 rokoch farárskej služby som sa tak vrátil k svojmu pôvodnému povolaniu a stal sa zo mňa akýsi „operačný logistický výpravca“ a z nášho BÚ VD v Prešove sa stal Krízový štáb pre Ukrajinu s plnením všetkých možných „bojových“ úloh (zriadenie stanu ECAV na hranici Vyšné Nemecké, nonstop služba 15 dobrovoľníkov v spolupráci s našimi policajnými, hasičskými a väzenskými duchovnými a ED, zásobovanie skladu v Pozdišovciach humanitárnou pomocou, humanitárne a finančné zbierky v cirkevných zboroch, prevoz humanitárnej pomoci na Ukrajinu, materiálna a finančná pomoc našim ubytovacím zariadeniam, koncert pre Ukrajincov v Dvorane Starého kolégia ...). Dokonca som opäť oprášil ruský jazyk, ktorý som sa učil až do strednej školy a dnes je mi veľkou pomocou, že s „bežencami nemnožka gavarim“, keďže väčšina z nich rozpráva len ukrajinsky a rusky.

Mojou najhlavnejšou úlohou sa tak stal prevoz a hľadanie ubytovania pre ukrajinských utečencov. Bohu vďaka za všetkých ochotných evanjelikov, ordinovaných i neordinovaných, ktorí boli ochotní (ako my farári

sľubujeme v ordinačnom sľube) vhod – nevhod pomôcť. Bola to dobrá skúška viery a ochoty k skutkom lásky. Bolo treba reagovať hneď, aj v noci. Okamžite sadnúť do auta a ísť na hranicu, alebo na železničnú stanicu do Košíc. Bolo treba hneď niečo uvariť, pripraviť postele na spanie, lebo mnohí cestovali už pár dní a boli uzimení, vyhladovaní a predovšetkým vystrašení na smrť. V očiach mnohých bolo vidno obrovské zúfalstvo a smútok za tým, že zanechali svojich mužov (viacerí doviezli svoje ženy a deti až k hraniciam a vrátili sa, aby nastúpili na front), svoje domovy a ocitli sa v cudzej krajine, ktorú nepoznali. Mnohí sa báli nastúpiť do auta k cudzím ľuďom, hoci sme ich presviedčali, že sme „popovia či pastori", že im pomáha Evanjelická cirkev, keďže najmä v prvých dňoch vojny prišli na hranicu rôzni „falošní" záchrancovia, ktorí zneužili situáciu a vzali ženy a deti pre „otrockú" prácu.

Prvé dni väčšina utečencov smerovala ďalej na západ (do Čiech, Nemecka, Talianska, Poľska) k príbuzným, či známym. Potrebovali 1 či 2 noci prespať, posilniť sa a nabrať nových síl. Autá šoférovali ženy a nevládali niekedy odšoférovať už ani 100 km od hraníc k miestu ubytovania. Šokom bola pre nás jedna ukrajinská rodina na starom aute značky LADA. 2 rodičia viezli 13 detí v jednom aute a mali už asi len 30 Eur na benzín. Chceli ísť do Nemecka, kde im niekto sľúbil ubytovanie. Po dlhšom presviedčaní sme ich prehovorili, aby sa rozdelili, našli sme im ubytovanie pod Tatrami a po 2 dňoch ich pripojili k inej skupine, po ktorú prišiel z Nemecka autobus. Naplnení radosťou sme ich naložili do autobusu a auta, a za pár hodín sme opäť riešili ďalší problém. Ukrajinský šofér si nevymenil s nemeckým šoférom telefónne čísla a stratil sa niekde pred Žilinou. Trvalo pár hodín, kým sme zohnali číslo na nemeckého šoféra. Našli sa niekde v Česku. A keď sme si mysleli, že príbeh bude mať šťastný koniec, zazvonil ukrajinský otec na 3. deň z hotela nemeckého mesta, že ich hostiteľ už prenajal byt niekomu inému, keďže prišli neskôr. Cez náš nemecký evanjelický zbor sme im nakoniec vybavili nové bývanie. Takých príbehov sme zažívali dennodenne mnoho a písať budeme o nich, keď skončí vojna (zaujímavý príbeh z chmeľovskej fary je v najnovšom aprílovom vydaní eVýchodu).

Utečenecká kríza preverila ochotu pomáhať u mnohých našich členov. Niektorí totiž svoju ochotu pomáhať vopred podmienili a mierne sarkasticky povedané vraveli: Áno, som ochotný pomôcť, ale iba v pondelok až stredu, iba od 8. 00 do 20. 00, iba na 2 dni, iba ak sa ohlásia 3 dni vopred, len mamičky, len slušných, len bez psa, len evanjelikov … (zoznam by bol veľmi dlhý).

Áno, práve v týchto kritických situáciách sa ukazuje charakter, nasadenie i ochota dokázať vieru v skutkoch lásky. Za posledné roky sme ako cirkev a jej členovia nikdy nemali takú veľkú šancu a príležitosť ukázať, že sme tu pre tento svet, že vieme pomáhať nezištne bez nároku na odmenu či ocenenie. Nikdy sme tak nemali šancu naplniť slová Pána Ježiša: Lebo hladný som bol, a dali ste mi jesť; bol som smädný, a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec, a prijali ste ma; bol som nahý, a zaodeli ste ma; bol som nemocný, a navštívili ste ma; bol

som vo väzení, a prišli ste ku mne. Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili (Mt 25; 34- 36, 40). Sme radi, že aj my na BÚ VD v Prešove sme mohli tieto Ježišove slová naplniť pri 3 ukrajinským rodinách (1 z nich ostala a starí rodičia Valeryj a Olena, ich dcéra Janka a vnuci Roman a Artim z Odesy už mesiac s nami zdieľajú radosti i starosti života a každý deň čakajú, že si s nami dajú poslednú kávu a pôjdu do svojej milovanej Odesy).

Služba núdznemu je služba Kristovi. Je to milosť, dar i šanca. Využime ju. Odmietnime sebecké a cynické vyjadrenia viacerých našich spoluobčanov, že títo ľudia si môžu za to sami, že majú všetko zadarmo, že sú nevychovaní atď. (ktovie, ako by sme sa správali my Slováci v podobnej situácii). Ďakujme Bohu každý deň za to, že žijeme v mieri, že nemusíme utekať z domu, že máme strechu nad hlavou, že môžeme pracovať, chodiť do školy atď. A modlime sa za mier na Ukrajine i za to, aby sa mohli naši bratia a sestry vrátiť skoro do svojich domovov a nanovo budovať svoju krajinu.

Ešte by som chcel i mohol veľa písať o tom, čím žijem, ale s Vašim dovolením, idem radšej pomáhať našim bratom a sestrám z Ukrajiny. Už mi zvoní telefón z hranice a bude treba do pol hodiny vybaviť odvoz a ubytovanie pre utečencov. Teraz treba pomáhať, písať budeme neskôr.

Váš v Pánu brat farár Marek Cingeľ

Obrázky:

1. Brat biskup VD P. Mihoč s moderátorom koncertu, hercom ukrajinského pôvodu Jevgenijom Libezňukom

2. Bratia v Kristu Marek a Valeryj pri stavbe pódia na koncert pre ukrajinských utečencov

Milí bratia, sestry! Aj pod krížom na Golgote vidíme, ako sa ľudia rôzne stavajú k Ježišovi. Jedni sa tešia, alebo sú ľahostajní a druhí plačú. Na postoji k osobe Ježiša Krista sa ľudia vždy delili na dve skupiny. Už keď konal divy, jedni ho za ne oslavovali a iní ho nenávideli.

V evanjeliu Jánovom 26,39-43 je svedectvo takého dvojakého postoja k osobe Ježiša Krista. Sú tu dvaja lotri. Jeden sa stavia k Ježišovi kladne a druhý záporne. Kto boli vlastne tí dvaja lotri? Istý starý spis, zvaný Skutky Pilátove hovorí, že kajúci lotor sa volal Dismas, čo v preklade znamená ťažko premožiteľný a druhý sa menoval Gistas, čo znamená v úkryte striehnuci na pocestných. Už tieto mená, ktoré im dali ľudia, naznačujú, že ide o zákerných lupičov, ktorých dlho nemohli chytiť.

Týchto dvoch lupičov ukrižovali spolu s Kristom. Chceli tak dať najavo, za koho považujú Ježiša Krista. Ani si nevšimli, že tak len naplnili slová Písma: „A počítali ho medzi zločincov“. Na kríži sa obaja ocitli v situácii, keď museli vyjadriť svoj postoj k Ježišovi. A tu vidíme, ako dvaja ľudia s podobnou minulosťou a spôsobom života zaujímajú k Ježišovi rozdielny postoj. Gistas sa Pánovi Ježišovi posmieval: „Ak si Kristus, zachráň seba i nás!“ Rúhali sa druhí pod krížom, rúhal sa aj on. Nehľadel nato, že zomiera, že by bolo vhodné a potrebné činiť pokánie. On sa nekajá. Aj v poslednej hodine svojho pozemského života sa rúha. Posledná Bohom darovaná príležitosť k pokániu je tak stratená. Nevyužil ju. Nie tak Dismas. Ten vo chvíli umierania činí pokánie a vyznáva svoje hriechy. Kristova smrť mu bola na úžitok. Z toho, čo sa na Golgote odohrávalo, poznal, kto je v skutočnosti Ježiš Nazaretský. Spoznal v ňom Spasiteľa sveta.

Činí pokánie v poslednej chvíli, ale lepšie, ako sa nekajať nikdy. Jeho pokánie sa prejavuje tak, že karhá Gistasa slovami: „Ani ty sa nebojíš Boha a si celkom tak odsúdený. My zaslúžene, lebo dostávame trest za to, čo sme popáchali. Ale tento neurobil nič zlého“. V tejto chvíli sa Dismasovi možno premieta pred očami celý jeho život. V duchu porovnáva svoj život s Ježišovým a vidí: Ja zomieram spravodlivo za svoje hriechy, ale Ježiš nezomiera za seba, ani za svoje previnenia. V tom spočívalo pokánie kajúceho lotra. Pri jeho pokání je prítomná aj viera, že Kristus je aj jeho Spasiteľom, Záchrancom. Keby nebol mal túto vieru, nebol by sa obrátil na Krista s prosbou: „Pane Ježiši, rozpomeň sa na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva“. To je prosba o odpustenie hriechov, prosba o večný život.

A nekajá sa nadarmo. Hoci je to pokánie v poslednej chvíli života, Ježiš ho prijíma slovami: „Dnes budeš so mnou v raji“. A tak zomiera kajúci lotor s nádejou. Tým je povedané, že niet takého hriechu, ktorý by v prípade úprimného pokánia nebol odpustený. Božia milosť a Kristova obeť v spojení s vierou a pokáním je zárukou večného života. Pokánie je účinné aj v poslednej hodine života. Len, aby ho ľudia činili.

Rôzne zomierali dvaja lotri na kríži. Jeden zomieral v tvrdosti srdca a druhý blahoslavene. Raz príde chvíľa, keď aj my budeme odchádzať z tohto sveta. Ako budeš zomierať Ty? Ako kajúci, či nekajúci lotor? Kiež nám dá Pán Boh tú milosť, aby sme všetci zomierali v pokání a s prosbou:

Pane, rozpomeň sa na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva. Potom bude platiť aj o nás slovo Písma: Blahoslavení sú všetci, ktorí v Pánovi umierajú. Zj 14,13

Ondrej Koč, zborový farár

Veľký piatok

MISIA

Konferencia - *Misia na Níle 2022*

Dňa 12.3.2022 sa v Liptovskom Mikuláši konala výročná Misijná konferencia neziskovej organizácie na Slovensku Misia na Níle (MN). Vďaka uvoľneniu pandemických opatrení sa konferencia mohla uskutočniť prezenčnou formou. Téma konferencie sa niesla v rozhodnom duchu: Pripravený!

S veľkou vďačnosťou som prijala možnosť zúčastniť sa tejto konferencie a zároveň sa oboznámiť s prácou tejto neziskovej organizácie, s jej poslaním, cieľmi, úspechmi ale i prekážkami, ktorým musí častokrát čeliť. V neposlednom rade som mala možnosť spoznať inšpiratívnych ľudí, ktorí sa na jej sociálno-dobročinných úlohách podieľajú. Konferenciu otvorila riaditeľka Mgr. Daniela Mikušová - zborová farárka CZ ECAV na Slovensku v Liptovskom Petri. Úvodnú pobožnosť viedol Mgr. Radomír Vařák – zborový farár CZ ECAV na Slovensku v Trnave a zároveň novovymenovaný predseda Správnej rady. V kázni so zameraním na tému Pripravený! mu ako základ Slova Božieho poslúžil biblický text z Ef 4, 11-12: „A On ustanovil jedných za apoštolov, iných za prorokov, zase iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých (alt. kresťanov) na dielo služby, budovať telo Kristovo“. Spoločne sme sa tak zamýšľali nad napĺňaním misijných úloh, do ktorých nás ustanovil Pán Ježiš Kristus pri budovaní Božieho Kráľovstva, s výzvou na reflexiu, ako sme sami pripravení pre spoločnú službu, aby telo (cirkev) rástlo a budovalo sa v láske. Programom sprevádzala Mgr. Eva Kolesárová – zborová farárka CZ ECAV na Slovensku v Petržalke a zároveň odchádzajúca predsedníčka Správnej rady.

Pripravení!(?)

Témou konferencie, ako je to už vyššie spomenuté, bolo jednoslovné: Pripravení! Už pohľadom pri vstupe do priestorov, kde sa mala konať konferencia, bolo možné dať „palec hore/lajk“, ako potvrdenie o pripravenosti - v uvítacích priestoroch bol pripravený pult s prezentačnými letákmi a časopismi o misii, povedľa neho predajný pultík, kde boli pripravené na predaj ručne vyrobené výrobky – pestrofarebné šatky, predmety do domácnosti, hračky, dekoratívne predmety, čaje, koreniny a iné predmety, ktoré vyrobili ľudia v Afrike, ktorým sa dostáva pomoc od tejto misie. Bolo pripravené technické, zvukové i kamerové vybavenie, prednášajúci, účinkujúci i hostia. Následne aj z odprezentovanej Správy z projektov a činností misie za posledný rok, s ktorou nás oboznámil člen Správnej rady Emanuel Lippuner, bolo možné konštatovať neutíchajúcu odhodlanosť i pripravenosť tejto kresťanskej organizácie ďalej pokračovať v misijnej činnosti v snahe plniť Božie príkazy, resp. napĺňať Božiu misiu. Avšak počas konferencie jedným z kľúčových momentov pre mňa ako kresťana bolo, keď uhol pohľadu sa otočil o 180 stupňov. Pri zamýšľaní sa nad Božím slovom v rámci pobožnosti zaznela otázka pre prítomných: „Či, a ako som ja pripravená/ý napĺňať Boží zámer, byť spolutvorcom Božieho kráľovstva na zemi, či slúžiť Pánu Bohu?“

Pri vlastnej reflexii som si uvedomila jasný pocit odhodlania. Najmä teraz, vo chvíľach, keď slová chudoba, kríza, konflikt, žiaľ aj slovo vojna, skloňujeme už denne. To, ako viac a viac reálne zasahujú do našich životov je znepokojujúcim faktom.

Účasť na konferencii a oboznámenie sa s projektami Misie na Níle vnímam ako pozvanie nielen k svedectvu svojej viery v Boha aktívnou pomocou núdznym, resp. blížnym, ale predovšetkým ako účasť na budovaní Božieho kráľovstva v našich životoch, kde je spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom. A tak význam Pripravení! nadobúda pre mňa osobný rozmer po tom, čo na pozvanie odpovedám slovami: „Ja pôjdem“.

Náš zborový brat farár – senior Martin Chalupka spolu s manželkou, ktorí sa takisto konferencie MN zúčastnili, a ktorí praktickou službou v rámci organizácie MN majú dlhoročnú osobnú skúsenosť, mi priblížili, akým spôsobom sa do spolupráce môžu zapojiť aj jednotlivé cirkevné zbory, resp. zborové diakonie. Pri úvahe, že by sme takúto službu pomoci núdznym mohli realizovať aj v prostredí nášho cirkevného zboru, bola na Službách Božích v Rokycanoch prednesená stručná správa z konferencie, priblížené realizované projekty misie a opísaná možnosť spolupráce. Následne sa dňa 25.3.2022, v sále kultúrneho domu v Janove, uskutočnilo prvé stretnutie veriacich, kde br. farár Chalupka spolu s manželkou formou prezentácie priblížili, ako je možné sa do praktickej služby reálne zapojiť.

Stručne o Misii na Níle

Misia na Níle je kresťanská organizácia poskytujúca pomoc.

Prostredníctvom rozvojovej spolupráce a sociálno-charitatívnych projektov sa snaží zlepšovať životné podmienky znevýhodnených ľudí, žijúcich v krajinách

pozdĺž Nílu a tiež vzbudiť a posilniť nádej a vieru v Ježiša Krista. Misia na Níle bola založená v roku 1900 a svoje korene má v Evanjelickej reformovanej cirkvi. Dnes pôsobí v šiestich afrických krajinách: Egypt, Sudán, Eritrea, Etiópia, DR Kongo a Tanzánia. Svoju centrálu má vo Švajčiarsku. Pobočky má v Nemecku, USA i na Slovensku. U nás je už známa viac ako 23 rokov. Sídlom slovenskej pobočky je Liptovský Peter. Na spolupráci s organizáciou sa dnes podieľajú viaceré CZ ECAV na Slovensku.

Úlohy a ciele organizácie vychádzajú z napĺňania Božej vízie. Vo viere v Ježiša Krista nám Boh daroval nový, večný život, ktorý nesie odtlačok Jeho lásky. Božia vízia vedie k oslobodeniu a rozvoju človeka, k životu v láske k Bohu a blížnym, k zmiereniu v rodinách a zmiereniu znepriatelených skupín a národov a k udržateľnému využívaniu zdrojov stvorenia. Misia na Níle má tak jasne zadefinované ciele, s poukazom na:

Vzdelávanie - výživu – mier - zdravie.

Podrobnejšie informácie spolu s galériou fotografií ponúka webová stránka misie: misiananile.sk/galeria

Spolupráca

Aké sú teda možnosti spolupráce s MN na Slovensku?

Modlitba – sami, alebo spoločne v rámci modlitebnej skupiny. O námetoch k modlitbám, resp. o potrebách, problémoch či radostiach organizácia informuje modlitebnú skupinu prostredníctvom mesačných modlitebných listov od spolupracovníkov v Afrike.

Štrikovanie - ručnou prácou, teda upletením pestrofarebných pulóvrov, či vestičiek pre deti a dospelých v Afrike podľa daného návodu, ktoré zahrejú v chladnom období dažďov, ale prinesú tiež radosť do všedných dní.

Šitie – ušitím patchworkových diek

Finančná zbierka – organizácia na svojej web stránke ponúka niekoľko možností, ako finančne prispieť

Ak ste dočítali tento príspevok až do tejto časti, dovolím si vysloviť presvedčenie, že Vás jeho obsah zaujal, že rovnako ste pripravení byť súčasťou Božej misie, vykonávať službu lásky – pomoc blížnemu, a tak tvoriť hodnoty, ktoré prinášajú zasľúbenie a spásu.

Jana Olejárová

Najbližšie stretnutie k započatiu spolupráce Misii na Níle sa uskutoční dňa 22. apríla o 18.00 hod., opäť v sále kultúrneho domu Janov, na ktoré ste srdečne pozvaní.

POVZBUDENIE

Neboj sa!

Báť sa je ľudské... Bojíme sa? Niekedy áno, lepšie povedané, často.... Určite si pamätáte na rozprávku z detstva o drevorubačovi Ondrejovi prezývanom „Nebojsa“, ktorý sa vybral do sveta, aby sa naučil báť. Žiaľ, mnohí asi pripustíte, že sa Vás táto hlavná postava netýka. Máme strach z rôznych vecí ... Strach z výšok, pavúkov, zo smrti, z choroby, zo straty práce, strach o deti, strach z podniknutia správnych krokov, strach z budúcnosti... Strach je emóciou, ktorá nám signalizuje nejaké nebezpečenstvo a varuje nás, aby sme boli v strehu. V takejto základnej podobe to ešte nemusí byť zlé. Emócie predsa patria do nášho života a robia ho pestrým. Lenže problém nastáva vtedy, keď sa strach z jednoduchej emócie, ktorá nás varuje, mení na naše prežívanie, ktoré nás zotročuje a ničí.

Strach je typický pre všetkých ľudí všetkých čias. Stačí zobrať do ruky Sväté písmo a môžeme vidieť, ako často Boh hovorí ľuďom slová: „Neboj sa!“ Napríklad len v evanjeliách Boh jednotlivých protagonistov, často prostredníctvom anjela, oslovuje slovami: „Neboj sa!“ Sú to napríklad prvé slová otcovi Jána Krstiteľa Zachariášovi, slová anjela Gabriela Panne Márii, slová Jozefovi, aby sa nebál prijať Máriu za ženu, slová pastierom od anjelov atď., až po poslednú knihu Biblie, kde sú prvé slová Ježiša Jánovi práve: „Neboj sa!“

V Biblii je 365-krát napísané: Neboj sa! Nebojte sa! Akoby nám Boh chcel dať uistenie na každý deň. Z Biblie môžeme vedieť, že Boh je mocný Stvoriteľ, že Jemu sú aj nemožné veci možné, vieme o Jeho autorite a zvrchovanosti. Celá Biblia je doslova popretkávaná týmto vyjadrením. Môžeme to teda považovať za akýsi odkaz Boha človeku: „Neboj sa, ja som s tebou, ja som tvoj Boh, Emanuel.“ Boh nám nevyčíta, keď sa niečoho zľakneme, nevyčíta nám strach, ktorý zachváti naše srdce, ale nemôže sa zmieriť s tým, že strach „prežívame“. On vie, ako trpíme, keď sa bojíme. On vie o tom, ako na nás mnohé veci doliehajú. Ale jeho reakcia na to je: „A čo ja? Zabudol si na to, že som Všemohúci a že som stále s tebou?“ Práve vďaka tomu, že na seba zobral náš strach a pribil ho na kríž, môžeme aj my nad strachom zvíťaziť a byť od neho slobodní.

Stojí za zmienku, že Ježiš ako človek tiež prežil strach – konkrétne v Getsemanskej záhrade, kde zažil hrôzu vo vedomí toho, čo ho čaká. Vtedy sa skutočne bál. No „neprežíval“ strach vo svojom živote, len ho pocítil v momente úzkosti. Nebol ustráchaným človekom, ktorý by sa zľakol, keď mu počas jeho verejného pôsobenia chystali úklady a chceli ho zabiť. Nezľakol sa nebezpečných situácií, veril, že Otec ho chráni. No napriek tomu, chcel na seba zobrať všetky naše slabosti, a tak ako človek prežil aj on strach v noci pred svojím umučením. Práve vďaka tomu, že na seba zobral náš strach a pribil ho na kríž, môžeme aj my nad strachom zvíťaziť a byť od neho slobodní.

Apoštol Ján si veľmi dobre uvedomoval, že v strachu je niečo nezlučiteľné s kresťanstvom. Vo svojom Prvom liste napísal: „V láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach, lebo strach má v sebe trest, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske“ (1Jn 4,18). Nezdá sa aj nám, že naše prežívanie strachu by sa dalo celkom jednoducho vyliečiť duchovným liekom s názvom „DÔVERA“? Strach znamená pocit nebezpečia, lenže Boh je naším útočišťom, úkrytom a bezpečím. Ak mu budeme dôverovať, budeme sa cítiť v bezpečí, a teda sa nebudeme báť. Veľmi ho musí bolieť naša nedôvera a to, že s ním proste nepočítame. Vidíme len problém a zabúdame mu o ňom povedať. Takto ponechaní na seba sa samozrejme bojíme, lebo my všemohúci nie sme. Začnime teda bezhranične dôverovať Bohu, ktorý je naším milujúcim Otcom a zaujíma sa o všetko, čo prežívame. Čím viac mu budeme dôverovať, tým väčšie zázraky bude môcť vykonať v našom živote.

Vierou v Spasiteľa, Pána Ježiša Krista by sme mali byť slobodní od najhoršieho strachu, ktorý ovláda ľudí – strachu zo smrti. Z tohto strachu vyplývajú aj všetky ostatné strachy. Ale aj tak nás niekedy rôzne strachy prepadnú. Spomeňme si na milujúceho Boha, ktorý je pri nás. Dôverujme Mu. Dôvera vyháňa strach. Pamätaj, Boh sám Ti hovorí: „Neboj sa! Ja som s Tebou!“ A On vie, prečo Ti to hovorí. Pamätaj: Z Jeho úst to nie je len lacná fráza. Je to Jeho zasľúbenie a Boh nie je klamárom.

Spracované na základe článkov:
www.bezhranicnalaska.sk/duchovny-rast/neboj-sa
www.detskamisia.sk/public/media/userfiles/files/informacny_list_3_2018_web.pdf

DUŠEVNÉ ZDRAVIE

Strach | *Ako psychicky zvládnuť aktuálnu situáciu a vyrovnať sa s ňou?*

Keby sme jedným slovom mali opísať charakter dnešnej doby, viem určite, že slová ako istota a stabilita by to neboli. Tieto pomenovania sa nateraz schovali v bezvýznamnej televíznej reklame na poistenie. Hľadali by sme niekde medzi výrazmi ako chaos, zmena, strata poznaného, šok, neistota... Pán Boh nás vyzbrojil rôznymi emóciami, ktoré nám pomáhajú "byť človekom." Vlastne na všetko dianie okolo seba, aj v našom vnútri, reagujeme emočne.

Na novú situáciu ohrozenia vojnou reagujeme celou paletou emócií od strachu, zlosti, beznádeje, bezmocnosti a smútku. Na zvládnutie situácií ohrozenia nám slúži STRACH a ÚZKOSŤ. Objavujú sa v momentoch nebezpečenstva a pripravia náš organizmus – telo i dušu – tak, aby tú situáciu nejak zvládol. Problémom je, ak sa z „pomocníka" stane „pán" a dlhodobé prežívanie pocitov strachu a úzkosti nám bránia fungovať v normálnom živote. Niekedy sa stáva, že si s emóciami, ktoré prežívame, v prvej chvíli nevieme poradiť, a tak ich poprieme, bagatelizujeme, či sa dostaneme do stavu apatie (nezáujmu, ľahostajnosti) - hovoríme o stratégiách zvládania.

Čo nám teda môže pomôcť neprepadnúť panike a zachovať si duševné zdravie?

- Priznajte si, že v tejto nenormálnej situácii je prirodzené prežívať tieto emócie – akceptujme ich u seba, rovnako ako u druhých.
- Neizolujte sa. Ostaňte v kontakte s blízkymi, priateľmi –„sharujte," zdieľajte na čo myslíte, čo prežívate – hovorte o tom s niekým. Ak sa stane, že sa nemáte s kým podeliť, svoje prežívanie napíšte – na kus papiera, prípadne si zaveďte denník.
- Pokračujte v doterajších činnostiach, pokiaľ Vám to charakter Vašej práce dovoľuje. Istá miera rutiny pomáha stabilizácii.
- Zamerajte sa na to, čo môžete mať pod kontrolou v danej chvíli (trávenie času s deťmi, šport, pomoc druhým, práca v komunite).
- Sledujte len overené informácie z oficiálnych zdrojov, a to v prijateľnej miere. Pozor! Časté sledovanie správ nás môže zacykliť v bludnom kruhu „čo ak," čo môže vyvolať ešte väčší pocit neistoty, ohrozenia a následnej úzkosti.
- V situácii, keď vnímate, že Vás zahlcuje úzkosť a dostávate sa do stavu paniky – sústreďte sa na Vaše dýchanie. Pozorne sledujte cestu vzduchu do Vášho tela a von. Takéto zameranie pozornosti na dýchanie bráni hlave zaoberať sa strachom.
- Vyhýbajte sa alkoholu a veľkým dávkam kofeínu – môžu podporovať napätie a úzkosť.
- Nebojte sa vyhľadať odbornú pomoc ak cítite, že intenzita Vašich pocitov vám znemožňuje pokračovať v bežnom fungovaní.
- Vyhnite sa šíreniu neoverených správ a hoaxov. Častokrát podnecujú polarizáciu spoločnosti, prameniacu z našich strachov.

My kresťania máme v časoch nestability jeden nádherný dar, a to ISTOTU BOŽEJ PRÍTOMNOSTI.

„Neboj sa, lebo ja som s tebou, nestrachuj sa, lebo ja som tvoj Boh; ja ťa posilňujem, ja ti pomáham, ja ťa držím svojou pravicou mojej spravodlivosti." Izaiáš 41,10

Anna Polohová,
Evanjelická základná škola - školský psychológ

ZDROJ:
dusevnezdravie.sk/vojna-na-ukrajine-velky-psychologicky-manual/
www.ta3.com/clanok/228942/rady-psychologov-ako-na-strach-z-vojny-pomoct-moze-aj-sustredit-sa-na-dychanie-vytlacite-ho

SPOJENÁ ŠKOLA

Ocenenie učiteľov

28.2.2022 sme si pripomenuli 430. výročie narodenia pokrokového českého mysliteľa Jána Amosa Komenského. Zároveň je tento deň venovaný všetkým pedagogickým pracovníkom ako poďakovanie za ich prácu. Vedenie Východného dištriktu už 18. rok udeľuje ocenenie učiteľom pôsobiacim na evanjelických školách v jeho zriaďovateľskej pôsobnosti (Evanjelická spojená škola v Prešove, Martine, Liptovskom Mikuláši, v Červenici a Evanjelické gymnázium v Košiciach). Inak to nebolo ani tento rok a aj Evanjelickej spojenej škole v Prešove sa našli dve kolegyne, ktoré si toto ocenenie prevzali. Boli to:

RNDr. Iveta Germanová z CZ Bardejov,
ktorá bola ocenená za:

- vykonávanie špecializovaných činností v pozícii školský digitálny koordinátor vo výchove a vzdelávaní pri koordinovaní informatizácie a vzdelávania prostredníctvom digitálnych technológií,
- podporu a prípravu žiakov na matematické a informatické súťaže a organizovanie školských matematických súťaží,
- kvalitné vzdelávanie na vysokej odbornej a didaktickej úrovni
- angažovanosť a tvorivý prístup pri spravovaní web stránky školy a pri propagácii školy na verejnosti

Mgr. Lucia Beňová z CZ Nemcovce,
ktorá bola ocenená za:

- prínos v pedagogickej práci pri realizácii projektov - ExPedícia, Civilizácia
- obohacovanie svojej pedagogickej činnosti o nové trendy a realizáciu vzdelávania tvorivým a inovačným spôsobom
- tvorbu online vzdelávacích materiálov
- skvalitňovanie vyučovacieho procesu svojím ľudským prístupom

Učiteľom sa online prihovoril biskup VD brat Peter Mihoč slovami apoštola Pavla, ktoré napísal do Korintu:

„Veď je zjavné, že ste listom Kristovým, ktorý sme my písali svojou službou a napísali nie černidlom, ale Duchom Boha živého, nie na kamenné dosky, ale na mäsité dosky srdc.“

Tieto slová vyzdvihol ako zmysel a poslanie evanjelických škôl a práce ich pedagógov – vpisovať na list novej generácie okrem písmen životných informácií, ktoré sú zapisované černidlom, aj písmená Ducha správnych životných postojov, Ducha schopnosti rozoznávať aj v dnešnej pohnutej dobe, čo je dobro a čo je zlo, Ducha úcty k slobode a k životu ako k Božiemu daru, pretože práve dnes túto službu potrebujeme dvojnásobne.

Pedagógovia sú zároveň tiež listami, z ktorých žiaci čítajú riadky budúcnosti a svojej vlastnej životnej orientácie. Brat biskup poprial všetkým pedagógom, aby aj naďalej po liste života mladej generácie písali nielen mocou intelektu, ale aj silou Božieho Ducha.

Kolegyniam srdečne blahoželáme a nielen im, ale aj všetkým ostatným pedagógom prajeme veľa múdrosti, tvorivosti a trpezlivosti do ďalšej práce!

MLÁDEŽ

Seniorátne stretnutie dorastu

„Ko-neč-ne!“ To boli slová, ktorými privítal Martin Chalupka (senior Šarišsko-zemplínskeho seniorátu) 117 konfirmandov a mladých ľudí na Seniorátnom stretnutí dorastu (SSD). Slovo „konečne“ malo dvojaký zmysel: jednak sme sa tešili, že sa stretnutie konečne po 2 rokoch konalo osobne – teda že sa mladí ľudia mohli stretnúť tvárou v tvár. Druhé „konečne“ patrilo radosti, že stretnutie bolo po dlhej dobe (ak nie vôbec po prvýkrát) v Prešove, konkrétne v novo zrekonštruovanej telocvični Evanjelickej spojenej školy. Stretnutie sa konalo v sobotňajšie popoludnie (2.4.2022), kedy sa telocvičňa naplnila mladými ľuďmi, ktorí sa spolu modlili, spievali, počúvali Božie Slovo a nakoniec si trochu zabehali centrom Prešova, aby splnili všetky indície a zadané úlohy.

Tešíme sa z tohto požehnaného stretnutia. Po 2 rokoch izolácie je radosť vidieť mladých ľudí spolu. Je potrebné, aby trávili čas pri Božom Slove a v spoločenstve rovesníkov, aby boli „zaštepení v správnom viniči“. Ďakujeme všetkým organizátorom a pomocníkom, ktorí sa na stretnutí podieľali. *(Tím SSD)*

A ako znela téma, nad ktorou sa zamýšľali?

„Boh, v ktorého neveríme.“

Častokrát sa nám stane, že si vybudujeme predstavu o niekom bez toho, aby sme ho osobne poznali. V skutočnosti aj naše predstavy o tom, aký je Boh, neraz vychádzajú len z našich pocitov alebo informácií, ktoré sme o Ňom počuli. Niekedy si Boha predstavujeme ako policajta, ktorý dozerá na dodržiavanie noriem. Striehne na každý náš krok, a je pripravený potrestať akúkoľvek našu chybu. Ak veríme v Boha, ktorý je policajtom, robíme tak zo strachu. Táto predstava o Bohu je nám blízka preto, že ak sme voči sebe úprimní, vieme, že nie sme dokonalí. Akokoľvek dobre sa snažíme žiť naše životy, všetci sme niekomu ublížili, povedali veci, ktoré sme nemali, neurobili veci, ktoré sme mali, zmýšľali sme zle, boli sebeckí či neposlušní. A keď si predstavíme Boha, ktorý to všetko vidí, bojíme sa trestu, ktorý si zaslúžime.

Nechajme však naše predstavy o Bohu formovať tým, čo nám o sebe povedal Boh sám. Keď sa pozrieme do Biblie, vidíme v nej Boha, ktorý neposlal svojho Syna na svet, aby ho odsúdil, ale aby ho spasil (Ján 3:17). Keď Boh prišiel na svet, neprišiel ako policajt zavrieť nás do väzenia. Tieto dni si pripomíname, že v skutočnosti to bol On, ktorého zatkli, trestali a zabili. Ježiš sa s nami vymenil, vzal na seba náš trest. Tvoje hriechy sú na kríži odpustené, a preto už viac nemusíš veriť v Boha – policajta. Môžeš pristupovať k Bohu s dôverou, pretože kto verí v Neho, nebude súdený (Ján 3:18).

Peter Urbanec

Svetový deň modlitieb 2022

Svetový deň modlitieb vznikol v roku 1887 z iniciatívy amerických žien. V priebehu rokov vzniklo z neho globálne ekumenické hnutie. V súčasnosti sa každý rok prvý marcový piatok stretávajú vo viac ako 180 krajinách a oblastiach ženy s rozličnými tradíciami a pozadím, aby oslávili Svetový deň modlitieb.

Aj v meste Prešov sa už niekoľko rokov stretávajú ženy z rozličných cirkvi, aby sa pripojili k spoločným modlitbám. Tešíme sa, že aj v tomto roku sa nám napriek obmedzeniam, chorobe a rôznym prekážkam podarilo stretnúť aspoň v malom ekumenickom spoločenstve v zborovej miestnosti našej fary. Zástupkyne Evanjelickej a. v. cirkvi, Gréckokatolíckej a Rímskokatolíckej cirkvi, Reformovanej kresťanskej cirkvi a Cirkvi bratskej sa pripojili k ženám na celom svete a boli súčasťou Svetového dňa modlitieb 2022.

Modlitby pre tento rok pripravila ekumenická skupina žien z Anglicka, Walesu a Severného Írska. Verš z knihy Jeremiáša: „Dám vám budúcnosť a nádej“ (Jer 29,11), bol zvolený za heslo Svetového dňa modlitieb. Je to verš nádeje a nádej bola hlavnou témou tejto bohoslužby. Táto téma je v čase nekončiacej pandémie a začínajúcej vojny na Ukrajine veľkým posilnením a povzbudením.

Svetlo, symbol nádeje, nám pripomenuli sviečky, ktoré sme počas bohoslužby postupne zapálili. Bolo ich sedem, jedna za každý región, v ktorom sa SDM organizuje. Túto tému podčiarkoval aj titulný obraz, ktorý namaľovala Katarína Fox. Obraz otvára pohľad do budúcnosti, ktorá dáva prísľub nádeje a pokoja. Dvere sú otvorené, reťaze roztrhané, pričom ľalie a holuby nám pod dúhou ukazujú cestu do večnosti.

Tri ženy- Lina, Natalie a Emily nám vyrozprávali svoje osobné príbehy. Životné príbehy o tom, ako Pán Boh s nimi uskutočnil svoje zámery nečakaným spôsobom. Zámery, ktoré im priniesli slobodu, spravodlivosť a Boží pokoj. Stali sme sa svedkami toho, ako sa tieto ženy posúvali od „tmy“ ku „svetlu“, od negatívnych skúseností k pozitívnej nádeji, ktorú našli v Bohu a jeho zámeroch s nimi.

Po spoločných modlitbách sme mohli ochutnať dva typicky britské recepty – hráškovú polievku s mätou a koláčiky Socnes. Tieto koláčiky sú údajne nevyhnutnou súčasťou anglického pitia čaju a ochutnali sme ich s jahodovým džemom a syrom mascarpone. Spoločné stolovanie bolo príjemným zakončením nášho modlitebného stretnutia. Sme vďačné Pánu Bohu za tento vzácny a požehnaný večer.

Mária Chalupková

PRE MŇA TO ROBÍ

Nechápem prečo vôkol mňa
dejú sa často zvláštne veci
A nie sú dobré –
z môjho pohľadu
Ťažko ich zvládam
Pochybnosť ma morí
Cúvla by som radšej
niekam dozadu
keď lepšie bolo – veselšie
Netrápili ma
toľké bolesti aj obavy
No vrátiť späť – to nedá sa
Nemožno posunúť čas
dozadu či dopredu
ba ani nakrátko ho zastaviť
Môj Boh však všetko ovláda
a s láskou pre mňa koná
Je pánom času
Aj našich bolestí a obáv
Verím že všetko
robí kvôli mne
a podrží ma v ťažkej chvíli
Niekoho pošle
aj keď ho ani nepoznám
Nakoniec prichýli ma k sebe sám
Kiež dá mi svojej múdrosti
aby som navždy pochopila
že stále v Jeho rukách som
Najmä keď príde
pre mňa tá ťažká chvíľa
Nech vo viere ju prijmem
bez reptania
Som Jeho dieťa
Kvôli mne všetko robí On
S Ním v žiadnom svojom trápení
nebudem žitím kráčať sama

Oľga Adamkovičová

PATMOS

Internetové kníhkupectvo Patmos

Bratia a sestry, po dlhšej príprave spúšťame internetové kníhkupectvo (e-shop) Patmos, kde si môžete objednať knihy zo sortimentu našej predajne. Cez internetovú stránku:

obchod.patmos.sk

je možné z pohodlia domova objednávať biblie, spevníky, kresťanské knihy všetkého druhu (a nie len to) aj keď je predajňa Patmos zatvorená. Tovar sa postupne rozširuje, preto sledujte pravidelne uvedenú internetovú stránku.

Za spoluprácu pri príprave ďakujeme bratovi farárovi M. Chalupkovi, bratom dozorcom M. Iľkovi a M. Čurlíkovi, sestre J. Pramníkovej a samozrejme sestre Ľ. Majerníkovej, ktorá s láskou knihy objednáva a doplňuje do e-shopu.

Internetové kníhkupectvo je otvoré denne 24/7. Čakáme na vaše objednávky!

Peter Gál

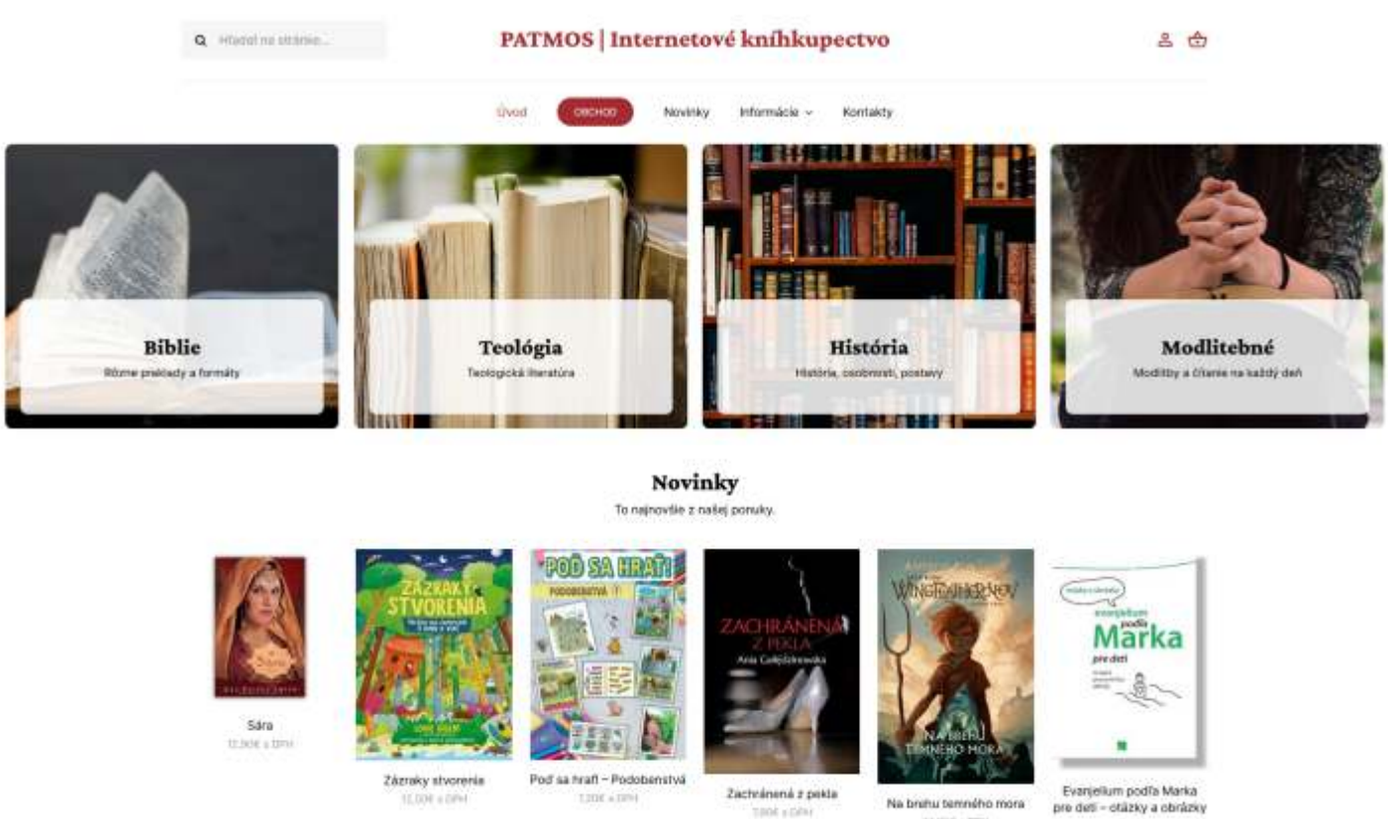

PRÍBEH

Podobenstvo o káve

Doobeda i poobede pijem kávu. Jáááj - už druhý deň nemáme kryštálový cukor. Čo si dám do kávy? Znova práškový? Čo ja viem, to je také čudné... Zrazu mi napadlo - dám si do kávy vanilkový cukor! A je to - vysypem si celý sáčok, pridám trochu mlieka... A dám si vanilkovú kávičku na nočný stolík k poobednému oddychovaniu.

Večer si idem poležať do postele a zdá sa mi, že cítim veľmi príjemnú vôňu kávy. "To sa mi asi zdá," pomyslím si. Ale vôňa kávy je tak intenzívna, až - sa pozriem na nočný stolík. A tam moja zabudnutá poobedná vanilková káva. Reku - večer-nevečer - vypijem ju - zvyčajne zaspím bez kávy či s kávou. Ach, vanilka! Znova si spomeniem na ten nedostatok kryštálového cukru z dňa. "Ako dobre, že sme nemali cukor. Hm, už ho síce máme - Manžel bol večer na nákup - ale táto vanilková je taká dobrá. Asi si budem robiť takúto."

Hovorí sa "všetko zlé je na niečo dobré" - a je to pravda. Ten nedostatok cukru mi dal nápad na niečo oveľa lepšie ako obyčajný cukor do kávy.

Čo je dnes vaším "kryštálovým cukrom", za ktorým je vám tak smutno, ktorý vám tak veľmi chýba? Porozmýšľajte, čo iné na vás čaká - možno oveľa lepšie, "chutnejšie" ako obyčajný kryštálový cukor. Možno - vanilka? Alebo karamelový sirup do kávy? V podstate to je jedno, čo z toho. Dôležité je to, že to bude niečo, čo vám bude chutiť. A viac, ako bežný cukor, na ktorý ste zvyknutý.

Týmto príbehom, samozrejme, nechcem nikoho navádzať na zlé - ako by si to niekto mohol vysvetliť, keby chcel. Nabádam vás na obzretie sa okolo seba - čo vám môže nahradiť to, po čom túžite a na čo ste možno aj zvyknutí. S kľudom to môže byť aj ten vanilkový cukor .

Jana Valachová

Kronika | *December 2021 - marec 2022*

POKRSTENÍ

Aneta Martalusová – 4. december
Johana Mihoková – 18. december
Diana Sahajdová – 18. december
Tereza Kožušková – 18. december
Sofia Olejárová – 18. december
Timéo Boulard – 21. december
Vanessa Boulard – 21. december
Danica Fecková – 22. december
Lucas Alexander Crowley – 22. december
Alžbeta Antoňuk – 25. december
Sebastian Beňko – 16. január
Ellie Bujňáková – 30. január
Sophie Bujňáková – 30. január
Melánia Hojdanová – 5. február
Olívia Germušková – 12. február
Karolína Vrabeľová – 26. február
Hana Šalamunová – 27. február
Leonard Pipík – 5. marec
Šárka Matejková – 12. marec
Patrik Závodný – 13. marec

POŽEHNANIE MANŽELSTVA

Ivan Hojdan a Barbara r. Velebírová – 5. február

ZOSNULÍ

Bohuslav Halahyja, 90 r. – 5. december
Michal Solivarský, 79 r. – 7. december
Jaroslav Harčár, 67 r. – 6. december
Anna Zuščinová r. Gállová, 89 r. – 10. december
Mária Pribulová, r. Kriváková, 84 r. – 12. december
Pavel Benko, 76 r. – 13. december
Jolana Mačáková r. Maková, 81 r. – 24. december
Marta Šmardová r. Bališčáková, 83 r. – 22. december
Imrich Lipovský, 90 r. – 30. december
PHDr. Mária Bosá r. Pankuchová, 86 r. – 26. január
Agnesa Mitaľová r. Ballková, 82 r. – 31. január
Anna Lenhardtová, r. Petijová, 86 r. – 8. február
Alžbeta Dolná r. Benková, 83 r. – 9. február
Margita Velebírová r. Kutašovičová, 84 r. – 12. február
Anna Makovičová r. Gdovinová, 83 r. – 16. február
Klára Dzurňáková r. Neubellerová, 89 r. – 16. február
Gabriela Havrilayová r. Cvengrošová, 80 r. – 23. febr.
Mária Molčanová r. Zuščinová, 79 r. – 24. február
Andrej Zimmermann, 72 r. – 2. marec
Štefan Páll, 82 r. – 24. marec
Miroslav Kancír, 57 r. – 27. marec

Oslávenci | *1. a 2. štvrťrok*

50 | BEŇA Martin, BULNA Radoslav, CINOVÁ Jana, Mgr., DAŇKOVÁ Marcela, DUDÁŠ Ľuboš, FEDOROVÁ Jana, Ing., FURDÍKOVÁ Viera, GAMČIKOVÁ Mária, HANKO Ján, HORENSKÝ Miloš, HUDÁKOVÁ Jana, CHOVANOVÁ Mária, KAČMÁROVÁ Alena, KANCÍR Milan, KÓNYOVÁ Ľudmila, KOVAĽOVÁ Viera, LIPOVSKÝ Jaroslav, MAJERNÍK Ľubomír, MIHÁLIKOVÁ Jarmila,Mgr., MOJČÁK Branislav, OLEJÁR Daniel, PRAVDA Miroslav, ROCHLITZOVÁ Katarína, RYBÁROVÁ Daniela, SCHLASINGER Slavomír, SORGEROVÁ Ingrid, Ing., STEJSKALOVÁ Danka, ŠELLONG Jozef, ŠŤASTNÁ Radoslava, URMANIČOVÁ Kamila, VARGA Jozef, VEVERICA Milan, ŽELEZNIKOVÁ Jana, ŽEMBERYOVÁ Slávka

60 | ADAMOVÁ Ľudmila, BALOCKÝ Viktor, BEŇKO František, BEŇKO Jaroslav, BERNÁT Milan, EVINOVÁ Jana, MGR., FERČÁKOVÁ Miroslava, GÁLL Vladimír, GÁLL Štefan, GREGA Jozef, GREGOVÁ Eva, GREGOVÁ Mária, HUDÁKOVÁ Viera, IRCHA Miroslav, IVANKO Jozef, KAČMÁR Ľubomír, KERTÉSOVÁ Jarmila, KOLLÁROVÁ Emília, LAZOROVÁ Emília, MARINO Michael Anthony, MINARIČOVÁ Ľubica, OLEJÁR Ján, OLŠAVSKÁ Anna, PARTIKOVÁ Iveta, PETRENKOVÁ Alena, PETROVOVÁ Miloslava, SORGER Michal, ŽELEZNÍK Imrich

65 | BALÁŽ Ján, ING., BARANOVÁ Viera, ING., BOTKOVÁ Anna, BUCHALOVÁ Ľudmila, CABANOVÁ Anna, GÁLLOVÁ Anna, GDOVIN František, HADBAVNÝ Ján, HARČÁROVÁ Mária, HUDÁKOVÁ Ľudmila, JENČURÁK Milan, JOŠČÁKOVÁ Božena, JUHÁS Anton, KOČERHOVÁ Viera, KRIŽOVENSKÁ Justína, KUROPČÁKOVÁ Oľga, LUKÁČOVÁ Mária, MATEJKA Martin, MIŽENKOVÁ Janka, NAGYOVÁ Kvetoslava, NOVÁKOVÁ Mária, PACINDOVÁ Mária, PIŠTEJOVÁ Ľubomíra, RICHTEROVÁ Danka, MGR., SABOLOVÁ Mária, MGR., ŠTOFANOVÁ Božena, ŠVORC Peter, TOMČÍKOVÁ Milena, TROJANOVIČOVÁ Anna, ZUŠTINOVÁ Zuzana

70 | BORTLOVÁ Marta, CSIKYOVÁ Lýdia, HARBÁČOVÁ Margita, IVANKO Bohdan, JUHÁS František, KLIMOVÁ Júlia, KORBOVÁ Helena, KUBINCOVÁ Anna, KUŠNÍR Jozef, KYSACKÁ Mária, LIPOVSKÁ Irena, PIŠTEJ Milan, PLAČKO Štefan, POLOHA Jozef, RAJNIČOVÁ Alena Mgr., SABOL Tibor, Ing. , SENTANDRÁSKA Mária, SYKOROVÁ Mária, ŠTEFAŇÁKOVÁ Eva, TOMČÍKOVÁ Anna, ZACHAROVSKÝ Milan

75 | DVORIAKOVÁ Milka, HARČÁR Viktor, HARČÁR Štefan, HARČÁR Ladislav, CHOVANOVÁ Mária, JEREMIÁŠ Andrej, ŠRAGOVÁ Eva, VELEBÍROVÁ Ema, VELIČKOVÁ Irena, ŽIPAJ Milan

80 | ADAMKOVIČ Jozef, GÁLL Milan, CHOVANOVÁ Mária, KLÍČOVÁ Anna, MOLITORISOVÁ Helena, RICHTARIKOVÁ Anna, SALOKOVÁ Helena, ZIMOVÁ Mária PhMr.

85 | BERTOVÁ Margita, DRÁBOVÁ Mária, GÁLL Bartolomej, JUREKOVÁ Ľudmila, KUŠNÍROVÁ Anna, LORINCOVÁ Zuzana, MACEJOVÁ Paulína

90 a viac | BARANOVÁ Alžbeta, CIMERMANOVÁ Zuzana, GAJDOŠOVÁ Anna, IĽO Pavol, Ing., JAKUBČINOVÁ Milina, KOČ Ondrej, st. KOZÁKOVÁ Anna, KUROPČÁKOVÁ Mária, MACEJOVÁ Anna, MIDRIAKOVÁ Helena, OLEJÁR Ondrej, PERŽELOVÁ Zuzana, ROZMANOVÁ Anna, SABOLOVÁ Margita, ŠEBEJOVÁ Helena, ŠEBEŇOVÁ Mária

50. výročie sobáša | HARČÁR Štefan a HARČÁROVÁ Mária, SEMKO Miroslav a SEMKOVÁ Helena

Kedykoľvek ma popadne strach, spolieham sa na teba.
Ž 56, 4

**Buď silný a odvážny, nestrachuj sa a nezúfaj!
Lebo Hospodin, tvoj Boh, bude s tebou,
kamkoľvek pôjdeš.**
Joz 1, 9

**A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum,
bude chrániť vaše srdcia a vaše mysle
v Kristovi Ježišovi.**
Fil 4, 9

**Keby som kráčal hoci temným údolím,
nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou;
Tvoj prút a Tvoja palica ma potešujú.**
Ž 23, 4

**Buďte mocní a udatní, nebojte sa, ani sa ich neľakajte,
lebo Hospodin, tvoj Boh, kráča s tebou; nenechá a neopustí ťa!**
5 M 31, 6

**Neboj sa, malé stádočko, lebo zaľúbilo sa vášmu Otcovi
dať vám kráľovstvo.**
Lk 12, 32

**Na neho zložte všetky svoje starosti,
lebo on sa o vás stará.**
1 Pt 5, 7